

— Такъвъ слонъ съ лошъ характеръ би трѣбвало да бжде убитъ за примѣръ на другитѣ — горворѣха всички хора, и другитѣ слонове одобряваха това съ радостни викове.

Но единъ отъ войницитѣ поиска да му дадатъ Манго, да направи послѣденъ опитъ за да го възпита и да изкорени лошитѣ му привички.

— Дайте го на мене, казваше той. Азъ мисля че ще направя нѣщо отъ него.

Слѣдъ нѣколко дена Манго почна да се поправя. Но като се ухрани и засили добрѣ, той почна отново да проявява лошитѣ си черти.

Неговия новъ господарь не се отчая.

Той го наблюдаваше постоянно и разбра, че Манго не е толкова лошъ слонъ и че неговия буенъ характеръ и неговитѣ лоши привички, се дължатъ на бездѣйствието, въ което бѣше поставенъ слона. Манго бѣше едро и силно животно, за него трѣбваше подвиженъ и работливъ животъ, за да може да се чувствува добрѣ.

Скоро се отвори война. Господаритѣ на слоноветѣ при които бѣше Манго завоюваха съ господаритѣ на други слонове. Господаря на Манго поиска да отиде на война съ него и да опита още единъ пжтъ характера на слона.

Манго бѣше вече почналъ да уважава и да познава своя господарь и понеже той го гледаше добрѣ, той бѣше се привързалъ къмъ него и слушаше всичко, което му заповѣдаше.

И тъй Манго съ господара си отиде на война заедно съ другитѣ слонове и господаритѣ имъ. Най-напрѣдъ вървѣха камитѣ и тѣхнитѣ водачи, въоръжени съ пушки и съ остри сабли. Слѣдъ тѣхъ вървѣха слоноветѣ и носѣха на гърбоветѣ си своитѣ черни господари-войници.

Войната се водеше въ пустинята Викове, звънтене на оржжия и рева на слоноветѣ заглушаваха въздуха. Манго се грижише повече отъ всички да не изгуби господара си отъ своя гърбъ. Той тича